

Еротска поезија – Биљана Станисављевић

ШТО

Што ме чикаш погледима
што ме мамиш пољупцима
дамарима што ме вежеш
жарком жудњом што ме прежеш
Па ме кротиш мушком снагом
па ме зовеш својом драгом
Што те мушке шаке твоје
у недрима да сакривам
да их гнездим утопљавам
купинама лечим
задовољне гледам
место да им не дам
Што дахом шеташ
по мојим непцима
па ми се језа
низ леђа разлива
ко летња јара
по младим ждрепцима
Што од снаге не знају шта ће
сем да се пропну
у галоп дадну
на кладенац
на воду ладну
Што затежеш
па попушташ
да изгори души претиш

као да се жељи светиш
са тим праском
са милином
са том слашћу под силином
Лакше мало том дивљином
И што тако на брзину
што то радиш
нисам гвожђе да се хладим
Два ћу ока завадити
ал те другој нећу дати
Лакше мало
немој зортом преко ноћи
сама ћу ти драги доћи

ПОГЛЕД

Погледом запали
хладне образе тишине
пусти да несметано закорачим
по врховима твојих прстију
Јабучица твога грла
нека дрхтаје ми ноћас броји
Глад склупчана уз твоје скуте
нек жудњу у бедра ми зарије
Раскопчај ме
очима боје маховине
поскидај иње чежње
са мојих трепавица
Пожуда што рже заузdana
дах омаме шири

Насукан на наивне опомене
уживај у плесу
твоје кошуље и моје хаљине
Док свећа нечујно сипа сребро
пожуда подбодена па зауздана
узалуд чека свог јахача
да је до поноћи кући врати

КИША НА ТРНАВСКОЈ ЦЕСТИ

Два погледа под кишобраном љубе се
на Трнавској цести у Братислави
Мирис кобасице заскаче немирне капи кише
Два пара мокрых ногавица горе у загрљају
Суше се на непроспаваној ноћи
у студентском хостелу
огрнуте похотом изблелих чаршава
Летимо за Варшаву
лево плућно крило ми лепрша
на левом крилу авиона
Средомишће метро станица Центрум
стан у Светокруској
Водимо љубав на прозору
с ког се види копија Ломоносова
један пешак упорно хода по стази за бициклисте
Пивом гасимо неверицу
да смо стварно на концерту Ролингстоунса
свирају Мис ју за нас на народном стадиону
С концерта у рано јутро летимо за Будимпешту
пијем лек за главобољу и мрзим лимузине

никад не стижу на време
Враћамо се кући
трузкамо на тишини у аутобусу

Дишемо мир војвођанске равнице
мир који једино нарушава Чарли Вотс
лупајући и даље по мом коферу
као киша на Трнавској цести по кишобрану
испод којег се два погледа љубе

ШТО МЕ БУДИ

Што ме буди усред ноћи
што ме љуби слатко нежно
што ме црта покретима
у галопу и полако
што ме боји уздасима
што је ватру дланом такô
Узбуркао реке вреле
на копља ми груди беле
порушио бране чврсте
отпустио све уставе
Што ме буди усред ноћи
кад сам мирна и кад спавам
Па јуриша с таквим жаром
ко ратнике све да свети
исукао бритку сабљу
па шенлучи
као да ме од свих крије
Са бутина жеље капљу
посекô ме тако није